

New York Timesi bestsellerite autor

LORI HANDELAND

*Ainult
üks
kord*

*Mida sa teeksid, kui mees, keda oled
kakskümmend aastat armastanud,
oleks sind unustanud?*

Originaali tiitel:
Lori Handeland
Just Once
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või siis kasutatud väljamõeldud kontekstis. Välja arvatud juhtudel, kui romaani jutustuses on kirjeldatud tegelikke ajaloolisi sündmusi ja tegelasi, on kõik selle raamatu olukorrad väljamõeldised ning igasugune sarnasus tegelike inimeste, elus või lahkunutega, ettevõtete, sündmuste või asukohtadega täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2018 by Lori Handeland
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E08368019
ISBN 978-9949-82-463-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Frankie

Whitefish Bay, Wisconsin. Juuni 2016

Francesca Sicari ärkas võpatusega unest, olles meeltesegaduses. Ta mobiil helises.

Teleris mängis „Kaks ja pool meest“ kordusosa, heites kohvilauale piisavalt hõbesinakat valgust, et näha kaasa ostetud õhtusöögi jäänuseid, Mac-Booki sülearvutit ja Canoni kaamerat. Iphone'i polnud kusagil.

See polnud midagi uut. Frankie pani oma telefoni sageli valesse kohta. Tavaliselt selle tõttu, et hoidis mõlema käega kaamerat ja huvitus rohkem sellest, mida nägi läbi kaamerasilma, kui sellest, mis võis olla mobiiliekraanil.

Ta järgnes oma mobiilihelinale – „*Whooooo are you?*“ Huu-huu, huu-huu!“ –, mis viitas, et helistaja polnud ta kontaktide nimekirjas. Ilmselt oleks ta pidanud laskma selle kõneposti suunata, kuid inimesel, kes helistas keset ööd, pidi selleks hea põhjus olema. Või siis halb.

Frankie kiirustas kööki, rõõmustades, et telefon oli ühendatud seinakontakti, kus see olema pidigi, ehkki ta ei mäletanud, et oleks seda teinud.

Ta oli töölt koju tulnud, *kung pao* kapile pannud ja vaimustunud sellest, kuidas loojuv päike oli ta talumaja söögitoa laual oleva klaasmosaiikvaasi veripunaseks värvunud.

Järgmise tunni oli ta veetnud, pildistades vaasi koos erinevate esemetega – roheline paprika, valge tenniskinga, aiast nopitud kollase begooniaga –, samal ajal kui värvid muutusid punasest oranžiks, fuksiapunaseks, kuldseks ja lõpuks sinakashalliks.

Seejärel oli ta üles soojendanud jääkülma õhtusöögi ning läinud koos kaamera ja arvutiga elutuppa. Pannud kõik asjad kohvilaua rolli täitvale restaureeritud puukirstule, oli ta Milwaukee lõunaosas asuvast St. Josaphati basiilikast päeval tehtud fotod üles laadinud ja alustanud nende toimetamisega. Mitu tundi hiljem oli ta „korraks“ oma kipitavad silmad sulgenud. Järgmise asjana helises ta mobiil.

Huu-huu, huu-huu!

See helin hakkas talle närvidele käima. Ta peaks selle ära muutma.

Frankie kahmas mobiili pihku. „Halloo?“

„Francesca?“

Ta tundis seda häält. Arvestades seda, et ta oli selle naisega kohtunud vaid ühe korra ega olnud temaga mitte kunagi telefonitsi vestelnud, polnud ta kindel, miks see nii oli. „Hannah?“

„Kas Charley on seal?“

Frankie oli Charley Blackwellist lahutanud kakskümmend neli aastat tagasi. Üsna kohe pärast seda oli mees Hannah'ga abiellunud. Kuna ta oli selle naisega voodisse hüpanud, siis tundus see loogilise sammuna. Või nii loogilisena, kui miski sai toona üldse tunduda, kui Frankie oli avastanud, et ta eluarmastus armastas hoopis kedagi teist.

„Miks ta siin peaks olema?“

„Ta pidi täna õhtul Aafrikast tagasi lendama. Siia ta ei tulnud, niisiis uuri-sin välja, et ta on seal.“

Frankie pigistas huuled kriipsuks, mõeldes: „Ja kuidas meeldib?“ Kasutu.

„Seal all pead sa silmas Milwaukeeed?“

„Jah.“ Hannah' hääl kõlas napilt, kuid ta tundus rohkem hirmunud kui vihasena. Miks?

„Kuidas sul õnnestus lennufirmalt infot saada?“

Frankiel oli alati olnud keeruline Charley asukohta välja uurida, kui too välja ei ilmunud. Ta ei uskunud, et see transpordiameti ja privaatsusnõuetega lihtsamaks oli läinud.

„Ta pildistas National Geographicule. Nemad broneerisid talle lennu, nii et said veidi nõöre tõmmata.“

Naljakas. Frankiele polnud nad sugugi olnud valmis nõöre tõmbama.

„Võib-olla sai ta järgmise tööülesande,“ lausus Frankie.

„Milwaukeees?“ Hannah küll ei irvitanud põlglikult, aga oleks võinud seda sama hästi ka teha.

„Ma tean, et see pole Kongo, aga meilgi on pildistamisvääraseid kohti.“

Näiteks see basiilika, mis oli kavandatud Rooma Püha Peetruse basiilika järgi ning millel oli üks maailma suurimaid vasest kupleid. Selle struktuur oli ainulaadne nagu ka paljudel teistel kohalikel kirikutel, näiteks Kreeka õigeuskirikul, mille oli kavandanud Frank Lloyd Wright. Frankie kavatses homme sinna minna.

Kuid Charley oli fotoajakirjanik. Üks vähestest ajastul, mil kõigil oli kaamera ja kiiresti arenev tehnoloogia mobiilis olemas. Asjaolu, et tal oli kuuekümne kolme aastastel töökoht ikka veel alles, kinnitas seda, kui hea Charley selles oli.

Viimase kahekümne aasta jooksul pärast seda, kui nad oma abielu lõpetasid, oli mees veelgi enam kuulsust kogunud. Frankie võinuks saja dollari peale kihla vedada, et kui ta läheks ühe Charley kõige kuulsama fotoga tänavale ja näitaks seda esimesele ettejuhtuvale inimesele, tunneks iga mats selle ära.

Charley oli oma karjääri alustanud Vietnami sõjafotograafina. Ta oli värvatud kohe pärast keskkooli lõpetamist, seejärel ka teiseks teenistuskorras. Kui väed olid Pariisi rahuleppe tõttu tagasi tõmmanud, oli tema edasi jäänud, mis tähendas, et ta oli ka lõpus seal, ning fotod Saigoni langemisest olid talle toonud töökoha Associated Pressi uudisteagentuuris. Seal oli ta edasi liikunud Time'i ajakirja, seejärel National Geographicusse ja lõpuks hakanud vabakutseliseks fotograafiks, nii et saaks kõigi nende parimad tööülesanded endale noppida.

„Charley ei lendaks järgmisele lähetusele ilma mulle teada andmata,“ ütles Hannah.

Huvitav. Frankiega oli Charley küll sageli nii teinud. Ta arutles, kui kaua aega oli Hannah'l kulunud, et tõbras mehest välja juurida.

„Sellegipoolest näib, et oled ta ära kaotanud.“

„Mis siis ikka,“ sõnas Hannah ja Frankie naeris. Hannah ei tundunud „mis siis ikka“ tüüpi olevat. Aga mida Frankie ka teadis? Nagu enne mainitud, oli ta teda kohanud vaid ühe korra. Asjaolud polnud neid kumbagi parimas valguses näidanud. Ja kuidas olekski saanud?

Hannah oli olnud laps, mis oli kogu asja vaid ebameeldivamaks muutnud. Mitte ainult sellepärast, et tal polnud olnud aimugi, kuidas sellise asjaga toime tulla, vaid ka tema vanuse tõttu, mis oli sellest olukorrast teinud... noh, olukorra. Ta polnud liiga noor – nagu pedofiiliale viitavalt noor –, aga piisavalt, et Frankie välja vihastada.

Charley oli temalt küsinud, kas oleks olnud parem, kui ta oleks armunud endavanusesse naisesse. Frankie oli talle vastu hambaid virutanud. Ta keskmiisel sõrmel oli alles mehe esihambast jäänud arm. Talle meenus, kuidas ta oli hüvastijätku verest tilkkuva sõrme tõstnud, samal ajal kui Hannah oli Charley peatselt kunsthambaga asendatud esihamba pärast sahmerdanud.

Ah, toredad ajad.

„Mis siin nii kuradima naljakat on?“ küsis Hannah.

„Ei midagi.“ Frankie ei kavatsenud talle midagi enamat öelda.

Naine teisel pool toru ei sarnanenud sellele Hannah'le, keda Frankie mäletas. Vaikse häälega, veidi alandliku olekuga, üldse mitte Charley tüüpi. Ilmselt oli Frankie Charley eelistuses eksinud nagu nähtavasti ka Hannah's. Täna ei kõlanud naine üldse alandlikult; tänane Hannah kõlas veidi võimukalt.

„Kui ta sinna ilmub, kas sa siis helistaksid mulle?“

„Miks ta peaks siia ilmuma?“

„Miks Charley üldse midagi teeb?“

Kunagi oli Frankie arvanud, et mõistab Charley Blackwelli paremini kui kedagi teist, ka iseenast. Ta oli eksinud. Kuid ta oli arvanud, et Hannah suudab seda. Nemad olid olnud abielus kauem kui Frankie ja Charley.

„Kas teil on probleeme?“ küsis Frankie.

„See sulle muidugi meeldiks, mis?“

Võib-olla kakskümmend neli või isegi viisteist aastat tagasi oleks Frankie nautinud seda, et Charley ja Hannah on tülis. Ta oleks helistanud oma parimale sõbrannale Irene Pasternakile ja naerda kõkutanud. Aga nüüd?

„See ei lähe mulle üldse korda.“

Hannah turtsatas ja Frankie tundis ärritust. Ehkki ta oli ükskõikne nende abielu vastu, siis nähtavasti vihkas ta Hannah't ikka veel.

„Kui ta välja ilmub, siis lasen *tal* sulle helistada. Sobib?“

Kui keegi oleks talle kunagi öelnud, et tal saab olema selline – või ükskõik milline – vestlus Hannah Blackwelliga – või et mingi Hannah Blackwell saab üldse olema –, siis poleks Frankie seda uskunud. Ta ei suutnud seda praegugi õieti uskuda.

„Ma pole kindel,“ vastas Hannah. „Võib-olla pead sa...“

„Tead mis, siin on kell peaaegu kolm öösel. Mul ei jätku sinu jaoks kannatust.“

„Siis on meid kaks.“ Hannah pani toru hargile.

„Oh sa,“ ütles Frankie. „Oli see vast lõbus.“

Ta pani mobiili kapile, taibates, et hoidis teises käes kaamerat, ja pani ka selle ära. See polnud esimene kord, kui ta aparadi nagu kilbi külge klammerdus.

Ta läks trepi poole, kavatsedes voodisse minna ja paar tundi magada, mõtted endiselt kummalisel telefonikõnel. Miks pidi Hannah arvama, et Charley siia tuleb? Miks oli ta tundunud nii närviline ja veidi hirmunud?

Miks sa arvad, et tead, kuidas see naine mingis olukorras tunneb, mõtleb või kõlab?

Frankie ei tundnud Hannah Blackwelli üldse. Ei tahtnudki tunda.

Ta oli aastaid mõelnud sellest naisest kui kahekümne kolme aastasest bimbost, kelle pärast Charley ta maha jättis. Kuid Hannah ei olnud enam kahekümne kolme aastane ega bimbo. Ta oli neljakümne seitsme aastane You moeajakirja omanik ja toimetaja ajal, kui need kõrbesid, ja tegutseda moevaldkonnas üle neljakümne aasta vanuselt tähendas, et olid mööda teist mäekülge alla veeremas. Arvatavasti jääb Hannah varsti oma ettevõttest ilma. Frankie pidanuks talle kaasa tundma. Kuid ei tundnud.

Välisuks kolises. Frankie peatus, jalg esimesel trepiastmel, mis viis teisele korrusele, kuulatades, kas väljas on tuult, mis selgitaks seda kolistamist, kuid hiliskevadine öö oli vaikne.

Uksenupp pööras paremalt vasakule, paremalt vasakule.

Tikk-takk. Tikk-takk.

„Fancy? Tee lahti.“

Frankie tundis sügaval enda sees judinat, mis pani ta pea ringi käima. Ainult Charley oli teda Fancyks kutsunud. Ehkki ta oli äsja lõpetanud telefonikõne Charley abikaasaga, ei suutnud ta ikkagi uskuda, et mees on siin.

Tikk-takk, tikk-takk.

Ning üritamas avada ust, nagu ootaks, et see läheb lahti.

„Mu võti ei tööta.“

„Ära sa räägi.“ Frankie oli ukسلukud ära vahetanud samal päeval, kui nägi meest Hannah't suudlemas.

„Ma olen väsinud. Ma olen reisinud terve igaviku.“

Frankie keerutas õhus sõrme – kõigile teada märk teeseldud innukusest.

„Ma näen põrandal su varju.“

Muidugi, naine oli lähemale kummardunud ja telerivalgus oli vanale puitpõrandale silueti tekitanud, nii et ta vari oli ukse kõrval olevast jääklaasist aknast näha.

Frankie astus sammu tagasi. Ta ei tahtnud meest sisse lasta. Ta ei pidanud seda tegema. See oli tema maja ja oli öö.

„Ma unustasin jälle helistada, mis?“

Frankie käekarvad tõusid turri. Midagi oli väga valesti. Charley ei olnud kakskümmend neli aastat unustanud talle helistada.